

ρόγραφον τουλάχιστον τοῦ 17ου ἔτους ἀνεπίγραφον καὶ ἀποκειμένον εἰς τὴν μὲν τῶν Ἰδίων τοῦ Ἀγίου Ὄρους διεσώθη ποιήματα τῆς αὐτῆς ὑποθέσεως. Φίνεται δέ, ἂν κρίνωμεν ἐκ τῶν ὀλίγων δημοσιευθέντων στίχων του ¹, ὅτι πρόκειται περὶ ἀτέχνου καὶ ἀτυχοῦς ἀπομιμήσεως, γενομένης ὑπὸ τινος περισότερον ἀπαιδεύτου ἀπὸ τὸν γράψαντα τὸ ποίημα «Περὶ τῆς Ξενιτείας». Τὸ νεώτερον τοῦτο στιχοῦργημα ἀρχίζει μὲ τοὺς δῆθεν στίχους :

*Ἄς ἀρξομαι καὶ ἄς ἀπάρξομαι διὰ τὴν ξενιτείαν
κ' ὄπερ με ἐμάραναν ἐμὴν μικρῶς ἢ ξενιτεία'
εἰ ὀκνήσεται χεῖρές μου πάλιν παρακαλῶ σας
τῆς ξενιτείας χαράξατε τοὺς πόνοους, οὓς ἔχουν οἱ ξένοι.*

καὶ τελειώνει :

*Οὕτως ἡμεῖς πονήσατε ὁμοίως μὲ τὸν λόγον
τὸν τε γλυκὺν καὶ εὔγνωστον οἱ φίλοι ἦτοι τὸν ξένον
ταῖστέ, ποτίσατε, λούσατε, πλύνεται τὸν ξένον.*

Ὅπως δὴ ποτε ἔμως καὶ τὸ ἀτυχὲς αὐτὸ στιχοῦργημα μαρτυρεῖ, ὅτι τὸ θέμα δὲν ἔπαυσε νὰ εἶναι κοινὸν καὶ νὰ γεννᾷ τὰ αὐτὰ αἰσθήματα καὶ σκέψεις εἰς ἕλους.

Ποιήματα Μαρίνου Φαλιέρου : Μετὰ τὰ λυρικά αὐτὰ ποιήματα ἀγνώστων ποιητῶν περὶ τὰ τέλη τοῦ 15ου καὶ τὰς ἀρχὰς τοῦ 16ου αἰῶνος μόλις δυνάμεθα νὰ σταματήσωμεν εἰς τὰ παρομοίας σχεδὸν φύσεως ποιήματα τοῦ Μαρίνου Φαλιέρου, Κρητὸς τὴν καταγωγὴν κατὰ πᾶσαν πιθανότητα, ἂν κρίνωμεν ἐκ τῆς γλώσσης του, καὶ ζήσαντος περὶ τοὺς ἰδίους περίπου χρόνους. Θετικὴν πληροφορίαν περὶ τοῦ προσώπου του οὐδεμίαν ἔχομεν· πᾶσαι δὲ αἱ διατυπωθεῖσαι ὑποθέσεις, ὅτι ὁ ποιητὴς οὗτος εἶναι ὁ περίφημος δόγης τῆς Ἐνετίας Μαρίνος Φαλιέρος ² ἢ ἄλλος τις δμώνυμός του τῆς ἰδίας ὁμοῦ οἰκογενείας, δὲν δύνανται νὰ ληφθοῦν σοβαρῶς ὑπ' ὄψιν, ἀφοῦ οὐδ' ἢ ἔλαχίστη ἀπόδειξις προσάγεται. Ὡς μόνον πιθανὸν φαίνεται, ὅτι ἦτον Ἐνετὸς ἀρχὼν τῆς Κρήτης ἐξελληνισθεὶς ἢ γράψας εἰς τὴν λαϊκὴν ἑλληνικὴν γλῶσσαν, ὡς ἱκανοὶ ἄλλοι ὁμοεθνεῖς του. Τοῦ στιχοῦργοῦ αὐτοῦ

1 — Σμυρ. Λάμπρος, εἰς 6', II, σελ. 219.

2.— E. Legrand εἰς α', I, pp 267—268, καὶ κατὰ τι John Schmitt εἰς Δελτίον Ἐθνολ. καὶ Ἱστορ. Ἐταιρίας, τόμος Δ' (1892) σελ. 294.

